

[I. A. Hansen.]

„vilde ikke sige noget ufordelagtigt om den Mand, som nu var det“

— nemlig Forsvarsminister —

„Taleren var endda Partifælle med ham, men det var vanskeligt i saa en Alder at vende om fra at være en elsket Folketaler og Agitator til at skulle gennemføre de mange Ord, han i sit lange Liv havde udtalt.“

Ja, det er ikke nemt. Det er naturligvis altid sødt at være en højt elsket Folketaler, men det er undertiden lidt vanskeligt at omsætte de elskelige Folketaler i Lovparagraffer.

Nu kan jeg for Resten ikke se, at det vilde gøre Sagen stort bedre, om det var den højtærede Udenrigsminister, der var Forsvarsminister. Den højtærede Udenrigsminister er jo ogsaa en stor Folketaler — maaske ikke saa elsket som sin Sidemand, men dog en stor Folketaler — og i Retning af at have vanskeligt ved at vende om og omsætte de mange Ord, han i sit lange Liv har udtalt, i Lovparagraffer tror jeg nok han kan maale sig med den højtærede Forsvarsminister. Men det er i øvrigt et Familieanliggende, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa.

Af Lovforslaget ses det, at der skal opstilles 50 Fodfolksgrupper og 5 Artillerigrupper, der, som det hedder, „i fornødent Fald“ kan udvikles til 100 Fodfolksgrupper og 10 Artillerigrupper. Til at føre disse „Grupper“ har Lovforslaget 27 Kaptajner og 92 Kaptajner af Reserven. Da Kaptajner maa antages at skulle være Kompagni- og Batterichefer, skal Vagtkorpset øjensynligt bestaa af 100 Fodfolkskompagnier og 10 Batterier. Man regner normalt, at et Antal Kompagnier maa samles til en Bataillon og føres af en Bataillonschef, og at et Antal Batailloner samles til et Regiment under en Regimentschef. Men Lovforslaget raader kun over ganske faa overordnede Befalingsmænd til disse Poster, nemlig 3 Overinspektører og 9 Inspektører. Det ses ikke, hvorledes disse 16 000 Mand skal kunne føres af dette faatallige Befalingsmandspersonel, og der synes heller ikke at være tænkt paa Opstilling af alle de fornødne tekniske Hjælpeorganer, der er nødvendige af Hensyn til Forplejning, Forsyning, Sundhedspleje o. s. v. af Styrken, naar den er inde i sit fulde Tal.

Man har i Forslaget rettet Betegnelserne „Assistent“ og „Fuldmægtig“ fra Forslaget i 1926 til henholdsvis „Premierløjtnant“ og „Kaptajn“, og den højtærede Forsvarsminister motiverer denne Ændring med,

at de Herrer Assistenten og Fuldmægtige „navnlig i Udvalget blev stærkt kritiseret“. Ja det blev de. Der var unægtelig adskilligt andet der ogsaa blev stærkt kritiseret der, uden at det ses, at den højtærede Forsvarsminister har reageret heroverfor. Men han har altsaa ønsket at vise sig som en Mand, der dog var nogen Ræson i. Han vil ikke være en stædig Personlighed, han vil gøre Indrømmelser, og saa gør han som det første Skridt paa Indrømmelses Vej den Indrømmelse, at han erstatter „Fuldmægtige“ og „Assistenten“ med „Kaptajner“ og „Løjtnanter“. Jeg beklager at maatte sige, at denne Ændring ikke ændrer noget væsentligt i hele Anretningens Smag for vort Vedkommende. Jeg synes tværtimod, at Fuldmægtigene og Assistenterne var meget passende Boller paa hele denne Suppe, og man har da ogsaa lykkeligt bevaret Inspektørerne og Overinspektørerne. Det eneste, der forundrer mig noget i denne Forbindelse, er, at man ikke har benyttet Lejligheden til at sætte en god gammel socialdemokratisk Titel et Hædersmonument i dette Forslag — jeg tænker paa Titelen „Forretningsfører“. Den vilde have passet ind i Rammerne. Jeg ser af Forslaget, at Krigs- og Marineministeriet ganske skal ophæves, og at Vagtkorpset og Statsmarinen skal lægges ind under Statsministeren. Ja, men var det da ikke Overvejelse værd at forlene Statsministerens i Forvejen pompøse Titel med en Tilføjelse, f. Eks.: Statsminister og Minister for Søfart og Fiskeri samt Forretningsfører for Vagtkorpset og Statsmarinen? Jeg henstiller det bare stilfærdigt til Overvejelse.

Den Omstændighed, at Vagtkorpset har Artilleri, kunde jo for en overfladisk Betragtning tyde paa, at Korpset var tænkt i givet Tilfælde at skulle skyde og ikke blot løse rent politimæssige Bevogtningsopgaver. Men for at kunne løse militære Opgaver maatte Vagtkorpset for det første være fuldt ud militært organiseret og udrustet og forsvarligt enkadreret, og for det andet maatte det have en Størrelse, som viser, at der i givet Tilfælde skulde kunne præsteres et Forsvar med det. Men ingen af disse Betingelser opfyldes i Forslaget. Jeg gentager, at selv til en Løsning af rene Bevogtningsopgaver maa Vagtkorpsets Styrke skønnes at være altfor ringe.

Det samme, som jeg her har anført overfor Vagtkorpset, gælder om Forslaget til en Statsmarine: selv til en ren Bevogtningstjeneste slaar Styrkerne neppe til.

I Militærkommissionens Betænkning af 1922 stillede det radikale Venstres Repre-